

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) N. K.,** a **b) nezl. I. K.**, zast. žalobkyní a), oba právně zastoupeni JUDr. Eugenem Zálišem, advokátem, se sídlem v Českých Budějovicích, Rudolfovská 34, 370 01, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2004, č. j. 14 Az 139/2004 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností napadají shora označené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2003, č. j. OAM-822/VL-19-C10-2003; označené rozhodnutí bylo, jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatelům doručeno 3. 12. 2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelům udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podali stěžovatelé dne 15. 12. 2003 u Krajského soudu v Ústí nad Labem odvolání (žalobu). V odvolání pak toliko popisovali osobní situaci, požadovali spravedlivé rozhodnutí ve věci.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 12. 2. 2004, č. j. 14 Nc 79/2003 - 2 (jehož originál není ve spise vůbec založen a jehož obsah zjistil Nejvyšší správní soud ze stejnopisu, který byl neúspěšně žalobkyni doručován a je založen v obálce na č.l. 2 spisu), uložil stěžovatelům odstranit vady podání; toto usnesení bylo z důvodu, že stěžovatelé nebyli při jeho doručování zastiženi, uloženo dne 16. 2. 2004 u držitele poštovní licence (na poště).

V mezidobí stěžovatelé podali k poštovní přepravě (na poštu) dne 9. 2. 2004, další podání, nazvané tentokrát žaloba, ve kterém namítali porušení ustanovení správního řádu a namítali i další relevantní skutečnosti, a navrhovali, aby krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V navazujícím usnesení Krajský soud v Ústí nad Labem uvedl, že první podání (žaloba) postrádalo základní náležitosti podání dle § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), především pak žalobní body a návrh výroku rozsudku. S odkazem na ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. (rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body je možné jen ve lhůtě pro podání žaloby) a z důvodu, že odstranění vad nebylo provedeno v zákonem stanovené lhůtě, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podávají stěžovatelé kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatelé uvádí důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelé vytýkají krajskému soudu porušení ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. a) a § 71 odst. 2 s. ř. s., a to z důvodu, že je sice pravdou, že žaloba (odvolání) neobsahovala základní náležitosti podání, ale označené podání opravili a doplnili podáním ze dne 28. 1. 2004, které bylo podáno na poštu dne 9. 2. 2004, tedy ještě před uplynutím lhůty, kterou stanovil ve svém usnesení k odstranění vad podání (ze dne 3. 2. 2004) Krajský soud v Ústí nad Labem; současně uvedli, že se nejednalo o rozšíření žaloby, jak to má na mysli ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

Na základě výše uvedených důvodů stěžovatelé navrhují zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný poskytl na výzvu soudu ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že ke kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkazuje na správní spis.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu, ve kterém byli stěžovatelé řádně poučeni o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od doručení žalobu, bylo stěžovatelům doručeno dne 3. 12. 2003. Stěžovatelé dne 15. 12. 2003, tedy v zákonem stanovené lhůtě, doručili Krajskému soudu v Ústí nad Labem podání označené jako odvolání, ve kterém však toliko zejména popisovali osobní situaci a požadovali spravedlivé rozhodnutí ve věci. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 3. 2. 2004 uložil stěžovatelům odstranit vady podání; toto usnesení byl však z důvodu, že stěžovatelé nebyli při jeho doručování zastiženi, uloženo dne 16. 2. 2004 u držitele poštovní licence (na poště) Stěžovatelé podali k poštovní přepravě (na poštu) dne 9. 2. 2004, tedy po uplynutí zákonem stanovené 15-ti denní lhůty, další podání nazvané tentokrát žaloba, ve kterém namítali porušení ustanovení správního řádu a namítali i další relevantní skutečnosti.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelům azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovateli.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé namítají stížnostní důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, tedy tvrdí nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby), se Nejvyšší správní soud zabýval naplněním tohoto stížnostního důvodu.

Nejprve je třeba uvést, že rozhodnutí krajského soudu bylo postaveno na absenci základních náležitostí podání ze dne 12. 12. 2003, označeném žalobci za odvolání, dle § 71 odst. 1 s. ř. s. a následném uplynutí lhůty k jeho doplnění podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

Dále je třeba uvést, že ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu stanoví lhůtu pro podání žaloby toliko v trvání 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Ustanovení § 71 odst. 2 pak mimo jiné stanoví, že žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Napadané rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo doručeno stěžovatelům dne 3. 12. 2003, lhůta k podání, resp. doplnění žaloby pak v souladu s výše uvedeným uplynula dne 18. 12. 2003. Z důvodu, že stěžovatelé sice podali odvolání proti uvedenému rozhodnutí již dne 15. 12. 2003, tedy včas, v tomto podání však toliko popisovali osobní situaci a požadovali spravedlivé rozhodnutí ve věci, a to tedy nesplňovalo náležitosti stanovené zákonem, přičemž navazující podání (které již splňovalo náležitosti podání stanovené zákonem), podali k poštovní přepravě až dne 9. 2. 2004, tedy po lhůtě pro podání, či rozšíření žaloby, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než uzavřít, že první podání, odvolání (žaloba) nesplňovalo základní náležitosti žaloby a navazující podání bylo podáno po lhůtě stanovené § 71 odst. 2 s. ř. s. a je tedy opožděné. Na tom nemění nic ani skutečnost, že Krajský soud v Ústí nad Labem nesprávně vyzval stěžovatele k odstranění vad podání usnesením ze dne 12. 2. 2004, č. j. Nc 79/2003 - 2. Toto rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno, přičemž nutno pro pořádek dodat, že za této procesní situace již Nejvyšší správní soud netrval na tom, aby krajský soud založil originál tohoto rozhodnutí do spisu.

Pro podporu svých tvrzení odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou konstantní judikaturu v dané věci, např. na rozsudek ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ve kterém bylo uvedeno, že „*v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován*“.

Převedeno na konkrétní tvrzení stěžovatelů tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že nedošlo k porušení ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. a) a § 71 odst. 2 s. ř. s. Za situace, kdy odvolání (žaloba) neobsahovalo žádný žalobní bod, stěžovatelé toliko popisovali osobní situaci a požadovali spravedlivé rozhodnutí ve věci, a tedy nesplňovalo základní náležitost žaloby, přičemž navazující podání bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě, tedy opožděně, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nadbytečné posuzovat, zda se jednalo či nejednalo o rozšíření žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

Krajský soud v Ústí nad Labem tak postupoval podle Nejvyššího správního soudu správně, pokud za shora označené situace žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění označeného stížnostního důvodu, tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že předchozí řízení nenaplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost tak není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu,se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a stěžovatel neměl v řízení úspěch (náhradu nákladů řízení ani nepožadoval).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu